

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: F. Z., narozen X,
bytem X,
zastoupen Mgr. Věrou Novákovou, advokátkou,
sídlem Vrchlického 802/46, 460 14 Liberec,

proti

žalovanému: Český báňský úřad,
sídlem Kozí 748/4, 110 00 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2020, č. j. SBS 15612/2020/ČBÚ-23/1,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2020, č. j. SBS 15612/2020/ČBÚ-23/1, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Obvodního báňského úřadu pro území kraje Ústeckého (dále jen „obvodní báňský úřad“) ze dne 27. 3. 2020, č. j. SBS 29335/2018/OBÚ-04/5. Tímto usnesením obvodní báňský úřad podle § 86 odst. 1 písm. h) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

o odpovědnosti za přestupky“) z důvodu zániku odpovědnosti za přestupek zastavil řízení o přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „horní zákon“), kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 30. 6. 2018 neoprávněně vnikl v rámci akce „Klimakemp 2018“ do důlního díla – lomu Bílina, kam je vstup zakázán. Žalobce se v žalobě zároveň domáhal toho, aby soud zrušil také zmíněné usnesení obvodního báňského úřadu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce předeslal, že žaloba proti rozhodnutí o zastavení řízení je přípustná. K tomuto odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2004, č. j. 4 As 40/2003-30, ze dne 14. 3. 2019, č. j. 2 As 187/2018-47, a ze dne 17. 1. 2007, č. j. 2 As 60/2006-53. Za nepravdivé označil žalobce tvrzení žalovaného, že obvodní báňský úřad v promlčecí době stanovené zákonem nestihl shromáždit podklady nezbytné pro vydání rozhodnutí, neboť obvodní báňský úřad měl již od 27. 6. 2019 k dispozici vyjádření žalobce, že na místě nebyl a na fotografii ve spise není on, přičemž předložil protokol s usnesením Městského úřadu Litvínov o zastavení řízení. Žalobce podotkl, že v dodatečné lhůtě poskytl další důkazní materiál, který obvinění jednoznačně vyvracel. Dodal, že již dne 15. 8. 2019 obvodní báňský úřad usnesením deklaroval, že má shromážděny podklady umožňující mu ve věci rozhodnout, avšak byl nečinný až do 27. 3. 2020, kdy vydal usnesení o zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčecí doby. Podle žalobce neměl obvodní báňský úřad k dispozici žádný důkaz o tom, že skutek spáchal žalobce; disponoval naopak důkazy jeho viny vyvracejícími. Žalobce podotkl, že správní orgány jsou povinny postupovat v souladu se zásadami ochrany práv fyzických osob, správnosti, materiální pravdy a přesvědčivosti rozhodnutí a se zásadami presumpce neviny a *in dubio pro reo*. Namítal, že došlo k porušení zásady legitimního očekávání, neboť předchozí řízení pro tentýž skutek skončilo zastavením z důvodu, že se skutek vůbec nestal. Skutečnost, že obvodní báňský úřad pouze vyčkával uplynutí promlčecí lhůty, aby věc nemusel posuzovat meritorně, označil žalobce za projev svévole správního orgánu a porušení svého práva na spravedlivý proces.
3. Podle žalobce není pravdivé tvrzení žalovaného, že Městský úřad Litvínov usnesením zastavil řízení o přestupku podle § 86 odst. 1 písm. b), nikoli písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť z protokolu z ústního jednání vedeného Městským úřadem Litvínov je zřejmé, že řízení bylo zastaveno podle § 86 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky. Doplnil, že by nic nenamítal proti zastavení obou řízení z důvodu podle § 86 odst. 1 písm. b) daného zákona, tedy že skutek nespáchal obviněný z přestupku – žalobce.
4. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že nemohl v řízení pokračovat a rozhodnout o skutku samém, neboť v případě zániku odpovědnosti za přestupek zde není žádná zákonná možnost věc projednat tak, jak to umožňuje § 11 odst. 4 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“). K tomuto odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004-39, který byl vydán za předchozí právní úpravy, kdy procesním důsledkem zániku odpovědnosti podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, (dále jen „zákon o přestupcích“) bylo, že správní orgán nemohl řízení o přestupku zahájit a v řízení již zahájeném pokračovat. Podle žalobce z § 20 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že aby mohl být konstatován následný zánik odpovědnosti za přestupek, musí

nejprve být odpovědnost za přestupek dána, tj. musí být postaveno najisto, že byl spáchán skutek, který naplňuje znaky přestupku, a že jej spáchala obviněná osoba. Žalobce zdůraznil, že v opačném případě má správní orgán povinnost postupovat podle ustanovení příznivějšího pro obviněného, tedy v souladu s § 2 odst. 3 správního řádu šetřit oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýká. Dodal, že nikde v zákoně není stanoveno, že by i po uplynutí promlčecí doby nebylo možné takové rozhodnutí vydat, tj. není uvedeno, že přestupek nelze projednat.

5. Podle žalobce lze principy týkající se zániku odpovědnosti formulované v trestním řádu aplikovat i v řízení o přestupku, neboť přestupky jsou ve smyslu čl. 6 odst. 1 věty první Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod součástí právní kategorie trestního obvinění. Podotkl, že koncepce promlčení trestního stíhání reflektuje skutečnost, že se nejedná o rozhodnutí o nevině a trestní řád umožňuje obviněnému domáhat se např. zprošťujícího rozsudku, a docílit tak plné rehabilitace, a to institutem prohlášení o trvání na projednání věci podle § 11 odst. 4 trestního řádu ve spojení s § 11 odst. 1 písm. b) trestního řádu.
6. Žalobce namítal, že rozhodnutím žalovaného bylo zasaženo do jeho práva na rehabilitaci a náleží mu veřejné subjektivní právo na rozhodnutí o jeho nevině, tedy na rozhodnutí odpovídající zjištěnému skutkovému stavu v souladu se zásadou materiální pravdy podle § 3 správního řádu. Podle žalobce neměl obvodní báňský úřad dostatek podkladů k rozhodnutí o jeho vině, a proto byl povinen postupovat podle zásady *in dubio pro reo*. Připustil, že o zastavení řízení z důvodu zániku odpovědnosti za přestupek je správní orgán povinen rozhodnout z úřední povinnosti, ale pouze v tom případě, že nejsou dány důvody rozhodnout ve věci pro obviněného příznivějším způsobem. Na podporu své argumentace odkázal na postup Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 As 60/2006.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobní námitky jsou totožné s námitkami, které žalobce uplatnil již v odvolání, a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Neztotožnil se s názorem žalobce, že řízení mělo být zastaveno podle § 86 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky. Podotkl, že dne 8. 3. 2020 uplynula nová jednoroční promlčecí lhůta a tím zanikla odpovědnost za přestupek, tudíž přímo ze zákona odpadl důvod pro vedení řízení o přestupku. Obvodní báňský úřad tak nemohl v řízení pokračovat a rozhodnout o skutku samotném, neboť v případě zániku odpovědnosti za přestupek neexistuje žádná zákonná možnost věc projednat tak, jak to umožňuje § 11 odst. 4 trestního řádu. Žalovaný dodal, že nelze srovnávat řízení o přestupku a trestní stíhání, neboť se jedná o odlišná řízení se speciální právní úpravou zániku odpovědnosti za delikt ní jednání.
8. K námitce týkající se řízení vedeného Městským úřadem Litvínov žalovaný uvedl, že orgány báňské správy nejsou vázány výsledky rozhodování orgánů města Litvínov, jedná se o samostatné a odlišné případy, neboť Městský úřad Litvínov vedl řízení o přestupku podle zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, (dále jen „zákon o právu shromažďovacím“), zatímco obvodní báňský úřad vedl řízení o přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona, které je samostatným řízením nezávislým na předchozím řízení o jiném přestupku žalobce. Podle žalovaného tak nedošlo k porušení zásady legitimního očekávání, zásady materiální pravdy a přesvědčivosti rozhodnutí, ani zásad presumpce nevin y a *in dubio pro reo*. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2007, č. j. 2 As 60/2006-53, označil žalovaný za nepřiléhavý, neboť oproti případu řešenému Nejvyšším Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správním soudem nebyly v tomto případě žádné pochybnosti o tom, že jednání, kterého se měl žalobce dopustit, je přestupkem, resp. vykazuje veškeré znaky přestupku podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky. Názor žalobce, že i po zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím promlčecím doby by mohly správní orgány rozhodovat o nevině přestupců, je podle žalovaného neakceptovatelný, neboť stejně tak by mohly rozhodovat o jejich případné vině, což by neodpovídalo dikci zákona ani základním principům právního státu, zejména principu právní jistoty. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Replika žalobce

9. V replice ze dne 7. 9. 2020 žalobce uvedl, že žalovaný nerespektuje princip presumpce nevin, když tvrdí, že osoba na fotografii je žalobce. Žalovaný podle žalobce pominul, že žalobce v rámci výslechu uvedl skutečnosti, podle kterých se skutku nemohl dopustit, a opatřil a doložil k tomu důkazy. Žalovaný podle žalobce nevysvětlil, proč obvodní báňský úřad v průběhu správního řízení tyto důkazy nevyhodnotil a nedospěl k věcně správnému meritornímu rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud připomíná, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 2 As 187/2018-47, na který poukazoval i žalobce v žalobě, vyslovil, že „... každý účastník správního řízení má veřejné subjektivní právo na to, aby s ním vedené řízení bylo zastaveno ze zákonného důvodu. Pakliže takový účastník tvrdí porušení tohoto svého práva, musí mít možnost se dovolat alespoň soudního přezkumu splnění zákonných podmínek pro jeho vydání ...“ S tímto názorem Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje, nicméně dodává, že z předmětného rozsudku nevyplývá povinnost soudů zkoumat, zda nebyl naplněn jiný důvod pro zastavení řízení, který dotyčný účastník řízení subjektivně vnímá jako příznivější. Takovou povinnost nelze dovodit ani z dalších žalobcem zmíněných rozsudků Nejvyššího správního soudu. V

rozsudku ze dne 25. 2. 2004, č. j. 4 As 40/2003-30, totiž Nejvyšší správní soud toliko konstatoval, že rozhodnutí o zastavení řízení o přestupcích nejsou vyloučena ze soudního přezkumu. V rozsudku ze dne 17. 1. 2007, č. j. 2 As 60/2006-53, pak Nejvyšší správní soud shledal, že správními orgány uplatněný důvod pro zastavení řízení nebyl dán, a proto mělo být řízení zastaveno z jiného důvodu, tedy nikoli z důvodu příznivějšího pro obviněného, jak mylně dovozuje žalobce.

14. Zdejší soud zdůrazňuje, že soudy rozhodující ve správním soudnictví jsou při přezkumu rozhodnutí, jímž bylo pravomocně zastaveno řízení o přestupku, povinny posuzovat výhradně to, zda bylo předmětné řízení zastaveno ze zákonného důvodu. To v projednávané věci znamená, že soud musí ověřit, zda byl naplněn důvod pro zastavení řízení podle § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky, tj. zda odpovědnost za daný přestupek zanikla. Zjistí-li soud, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupek, a že tedy bylo řízení o přestupku zastaveno ze zákonného důvodu, nepřísluší mu již dále zkoumat, zda nebyl naplněn i jiný důvod pro zastavení řízení. Pokud totiž správní orgán zastavil řízení ze zákonného důvodu, soudem přezkoumávané rozhodnutí není nezákonné, a soud tudíž není oprávněn napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Zjišťování dalších potenciálních důvodů pro zastavení řízení o přestupku by podle názoru soudu bylo také v rozporu se zásadou hospodárnosti správního řízení.
15. Podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona platí, že *„fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že neoprávněně vnikne do důlního díla nebo do území, ve kterém je vykonávána hornická činnost nebo činnost prováděná hornickým způsobem nebo do poddolovaného území, kam je vstup zakázán.“* Za tento přestupek se podle § 40a odst. 3 písm. a) téhož zákona uloží pokuta do 15 000 Kč.
16. Z § 29 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že *„[o]dpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby.“* Podle § 30 téhož zákona *„[p]romlčecí doba činí a) 1 rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč.“* V daném případě nedosahovala horní hranice pokuty tohoto limitu, a proto promlčecí doba činí jeden rok.
17. Podle § 31 odst. 1 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že *„[p]romlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán.“* Z § 32 odst. 2 písm. b) téhož zákona plyne, že *„[p]romlčecí doba se přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku a b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.“*
18. Z § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že *„[s]právní orgán usnesením zastaví řízení, jestliže odpovědnost za přestupek zanikla.“*
19. V projednávané věci byl prvním úkonem obvodního báňského úřadu příkaz ze dne 27. 2. 2019. Soud proto předně uvádí, že smyslem příkazu jako prvního úkonu v řízení je jednak vyslovení viny obviněného (podmíněné tím, že nebude podán odpor) a jednak samotné sdělení obviněnému, že došlo k zahájení řízení o přestupku. Teprve doručením příkazu se obviněný dozvídá, že je proti němu vedeno řízení o přestupku, a v tomto smyslu je tedy příkaz oznámením o zahájení řízení. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2022, č. j. 6 As 305/2021-37, platí, že pokud je řízení o přestupku zahájeno vydáním příkazu, proti kterému byl účinně podán odpor, přerušuje se promlčecí doba oznámením příkazu obviněnému ve smyslu § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky.

20. Ze správního spisu soud zjistil veškeré podstatné skutečnosti, jež měly vliv na posouzení běhu promlčecí doby podle výše prezentovaných závěrů Nejvyššího správního soudu, které zdejší soud sdílí. Za počátek běhu promlčecí doby je v tomto případě podle § 31 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky považován den 1. 7. 2018, tedy den následující po dni, kdy byl spáchán přestupek (30. 6. 2018). Od tohoto dne započal běh jednoleté promlčecí doby, neboť se nejednalo o přestupek, za nějž je možné uložit pokutu ve výši alespoň 100 000 Kč. Konec této doby podle § 40 odst. 1 písm. b) správního řádu připadl na 30. 6. 2019. Dne 27. 2. 2019 vyhotovil obvodní báňský úřad příkaz č. j. SBS 29335/2018/OBÚ-04/1. Z doručení je zřejmé, že k jeho doručení došlo dne 8. 3. 2019. Proti příkazu podal žalobce dne 15. 3. 2019 odpor. Dnem doručení příkazu, který byl později z důvodu podání odporu zrušen, byla podle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky přerušena promlčecí doba, neboť příkazem bylo žalobci oznámeno zahájení řízení o přestupku. Dnem 9. 3. 2019 tedy počala běžet nová promlčecí doba, jejíž konec připadl na 8. 3. 2020.
21. Podle názoru soudu je z výše uvedeného zřejmé, že konec nové promlčecí doby odvozené od doručení příkazu ze dne 27. 2. 2019 připadl na 8. 3. 2020. V průběhu této nové promlčecí doby nevydal obvodní báňský úřad žádné rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, mající za následek přerušení běhu promlčecí doby a počátek běhu doby nové. Následně dne 27. 3. 2020 vydal obvodní báňský úřad usnesení č. j. SBS 29335/2018/OBÚ-04/5, kterým řízení podle § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky zastavil, neboť odpovědnost za přestupek zanikla.
22. Soud podotýká, že ve věci není spornou skutečnost, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupek z důvodu uplynutí promlčecí doby, a to dne 8. 3. 2020. Na zákonnost usnesení o zastavení řízení nemá podle názoru soudu vliv skutečnost, že obvodní báňský úřad ve svém rozhodnutí uvedl, že promlčecí doba uplynula až dne 10. 3. 2020, ačkoli ta uplynula již dne 8. 3. 2020, neboť tuto nesprávnost zhojil žalovaný svým rozhodnutím, kde správně uvedl datum uplynutí promlčecí doby dne 8. 3. 2020. Na skutečnosti, že promlčecí doba v daném případě uplynula, nemůže nic změnit ani žalobcem namítaná dlouhodobá nečinnost obvodního báňského úřadu, která uplynutí promlčecí doby předcházela. Tvrdí-li žalobce, že tato nečinnost byla účelová (ve snaze nezabývat se danou věcí meritorně) a postup obvodního báňského úřadu svévolný, soud podotýká, že toto tvrzení nebylo ničím podloženo a je navíc absurdní, neboť i v případě zastavení řízení z jiných důvodů by se obvodní báňský úřad nemusel věcí meritorně zabývat.
23. Lze tedy shrnout, že důvod pro zastavení řízení podle § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky byl v projednávané věci naplněn, neboť odpovědnost za předmětný přestupek zanikla z důvodu uplynutí promlčecí doby. Soud proto shledal, že usnesení obvodního báňského úřadu o zastavení řízení bylo vydáno ze zákonného důvodu, na základě náležitě zjištěného skutkového stavu a při dodržení základních zásad správního řízení, nelze je označit za nesprávné či nezákonné a rovněž napadené rozhodnutí je v tomto smyslu zákonné, tudíž nejsou dány důvody pro jejich zrušení.
24. S právním názorem žalobce, že obvodní báňský úřad měl řízení zastavit podle § 86 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, a nikoli podle § 86 odst. 1 písm. h) téhož zákona, se soud neztotožnil. Ustanovení § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky totiž výslovně stanoví povinnost správního orgánu zastavit řízení, pokud zanikla odpovědnost za přestupek. Správní orgán tedy nemůže v řízení činit žádné další úkony, ani v něm nadále pokračovat, a to ani hodnocením podkladů rozhodnutí ve vztahu

k otázce, zda se obviněný přestupku dopustil, či nikoli, neboť odpovědnost za přestupek *ex lege* zaniká okamžikem uplynutí promlčecí doby.

25. K argumentaci žalobce aplikací § 11 odst. 4 trestního řádu na předmětné řízení soud předně uvádí, že trestní řízení a správní řízení o přestupcích jsou řízeními odlišnými, upravenými samostatnými právními předpisy. Je pravdou, že obě řízení mají řadu právních principů společných, avšak existují mezi nimi i odlišnosti, mimo jiné v otázce veřejnosti řízení. Pro trestní řízení platí zásada veřejnosti, s možností jejího omezení, kdežto u přestupkového řízení je tomu přesně naopak. Přestupkové řízení je řízením správním, ve kterém podle § 49 odst. 2 správního řádu platí, že ústní jednání je neveřejné, pokud zákon nebo správní orgán neurčí, že jednání nebo jeho část jsou veřejné. Rovněž rozhodnutí o přestupcích jsou neveřejná, kdy zveřejnění rozhodnutí o přestupku je jedním ze správních trestů, který může být přestupci uložen (srov. § 50 zákona o odpovědnosti za přestupky), avšak pouze právnické osobě nebo podnikající fyzické osobě. Fyzické osobě tento správní trest být uložen nemůže, aby bylo chráněno její soukromí. V přestupkovém řízení tedy oproti řízení trestnímu nehrozí veřejná dehonestace obviněného. Účelem § 11 odst. 4 trestního řádu je možnost osoby obviněné ze spáchání trestného činu domáhat se vyslovení své neviný, a tím očistit své jméno. Zákon o odpovědnosti za přestupky nic takového neupravuje, tedy nestanoví právo obviněného z přestupku požadovat, aby bylo v řízení po zániku odpovědnosti za přestupek pokračováno, ani tomu odpovídající povinnost správních orgánů. Právě s ohledem na neveřejnost přestupkového řízení a absenci hrozby dehonestace není podle názoru soudu namístě oprávnění obviněného stanovené pouze trestním řádem výhradně pro trestní řízení přenášet do řízení o přestupku. Soud proto nesdílí přesvědčení žalobce, že postup upravený v § 11 odst. 4 trestního řádu lze aplikovat i v řízení o přestupku. Nic takového podle názoru soudu nelze dovodit ani ze základních zásad správního řízení, ani z žalobcem zdůrazňované zásady presumpce neviný, která rozhodně nebyla napadeným rozhodnutím nijak dotčena, natožpak ze zásady *in dubio pro reo*, tedy v pochybnostech ve prospěch obviněného, když ve vztahu k důvodu pro zastavení řízení žádné pochybnosti nevyvstaly.
26. Soud nesouhlasí ani s tvrzením žalobce, že z § 20 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že aby mohl být konstatován následný zánik odpovědnosti za přestupek, musí nejprve být odpovědnost za přestupek dána, tj. musí být postaveno najisto, že byl spáchán skutek, který naplňuje znaky přestupku, a že jej spáchala obviněná osoba. Soud připomíná, že § 20 zákona o odpovědnosti za přestupky upravuje právnickou osobu jako pachatele přestupku, žalobce měl tudíž patrně na mysli § 29 písm. a) daného zákona, které stanoví pouze to, že odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby. Ani z tohoto ustanovení však neplyne, že by muselo být nejprve postaveno najisto, že byl spáchán skutek, který naplňuje znaky přestupku, a že jej spáchala obviněná osoba. Zjišťování těchto skutečností podle názoru soudu zcela postrádá smysl a je v rozporu s principem hospodárnosti správního řízení. Soud má za to, že k zastavení řízení podle § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky plně postačí, pokud správní orgány zjistí, že odpovědnost za přestupek zanikla uplynutím promlčecí doby. To se v projednávané věci stalo, a žalovaný tak ani neměl povinnost vysvětlovat, proč obvodní báňský úřad v průběhu správního řízení nevyhodnotil důkazy o tom, že se žalobce nemohl skutku dopustit. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou a dodává, že v důsledku zastavení řízení podle § 86 odst. 1 písm. h) zákona o odpovědnosti za přestupky nebyl žalobce nijak zkrácen na svých právech, a to ani ve vztahu k jím zdůrazňované presumpci neviný.

27. Za zcela irelevantní považuje soud námitku žalobce, že předchozí řízení (údajně) pro tentýž skutek vedené Městským úřad Litvínov bylo zastaveno podle § 86 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky. Soud připomíná, že Městský úřad Litvínov vedl řízení o přestupku podle zákona o právu shromažďovacím, zatímco obvodní báňský úřad vedl řízení o přestupku podle § 40a odst. 1 písm. a) horního zákona, tedy jedná se o dva rozdílné přestupky, přičemž rozhodnutí Městského úřadu Litvínov správní orgány v projednávané věci k ničemu nezavazovalo. Předmětné rozhodnutí Městského úřadu Litvínov tudíž nemá žádný vliv na žalobou napadené rozhodnutí a tato námitka není důvodná.
28. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. května 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.